

men ogsaa i andre Tilfælde vil samme Fremgangsmaade kunne være rimeligt begrundet, saaledes f. Eks. naar det kan befrygtes, at han i Udlandet vil udøve en for det paa-gældende Land farlig eller skadelig Virksomhed som Spionage eller lignende, eller hvor særlige politimæssige Hensyn — herunder f. Eks. Bekæmpelsen af internationale Forbrydere — kan begrunde det.

Man har derfor som nyt Stk. 1 i § 5 optaget en Bestemmelse, der hjemler Justitsministeren Adgang til ved kgl. Anordning at give Forskrifter af denne Art.

Til § 6.

Efter de nugældende Bestemmelser har Udlændinge, der er ankommet her til Landet inden den 1. April 1926 og siden har haft uafbrudt Ophold her i Landet, uden særlig Tilladelse kunnet tage Ophold og Arbejde. De under Besættelsen indvundne Erfaringer viser imidlertid, at det kan være nødvendigt fremtidig i et vist Omfang ogsaa at have Indseende med visse Udlændinge af den heromhandlede Kategori. Ved den paa-begyndte Gennemgang af de herboende tyske Statsborgeres Forhold under Besættelsen har der saaledes foreligget Tilfælde, hvor der vel ikke har været tilstrækkeligt Grundlag for en Udvisning af saadanne Personer, som allerede før nævnte Tidspunkt havde taget fast Ophold her i Landet, men hvor det maa siges at være særdeles ønskeligt, om man fremtidig kan sikre sig Kontrol med de paagældendes Virke her i Landet. Det maa derfor anses for paakrævet, at der skabes Hjemmel for principielt at inddrage alle herboende Udlændinge under det almindelige Fremmedtilsyn ved Gennemførelsen af en Ordning, hvorefter de skal have Opholds- og Arbejdstilladelse. Forslaget gaar derfor ud paa i § 6, Stk. 1, at slette følgende Ord: „som efter den 31. Marts 1926 er kommet eller ankommer her til Landet“. Ifølge § 6, Stk. 2 foreslaas det, at de nærmere Regler om Pligt for de Udlændinge, som efter de hidtidige Regler har kunnet tage Ophold og Arbejde uden særlig Tilladelse, til nu at søge saadan Tilladelse, fastsættes af Justitsministeren, der herved vil have Mulighed for at fritage enkelte Landes Statsborgere, herunder i særlig Grad norske og svenske Statsborgere, fra denne Pligt.

Ifølge den nugældende Lovs § 6, Stk. 2 er Justitsministeren bemyndiget til at træffe Aftale med fremmede Regeringer om gen-

sidige Lempelser i Reglerne om Arbejdstilladelse, for saa vidt angaar Statsborgere i en af de kontraherende Stater, der i Uddannelsesøjemed agter at tage Arbejde i den anden Stat. Efter Justitsministeriets Opfattelse bør der imidlertid skabes en almindelig Adgang til under Forudsætning af Gensidighed at træffe Aftale om Lempelser i Reglerne om Arbejdstilladelse, ikke blot i Tilfælde af, at de paagældende søger her til Landet i Uddannelsesøjemed, men ogsaa naar Formaalet er gensidig Udveksling af Arbejdskraft mellem Landene, hvilket vil kunne faa Betydning ved Indgaaelse af Aftaler om et fællesnordisk Arbejdsmarked. Endvidere er det naturligt, at der ogsaa aabnes Adgang til at træffe gensidige Aftaler om Lempelser i Reglerne om Opholdstilladelse.

Til § 7.

Stk. 1 svarer til den nugældende Bestemmelse i Lovens § 5, Stk. 1, dog at Henvisningen til Lov Nr. 643 af 21. December 1917 er udeladt.

Til herværende Udlændinge, der ikke er i Stand til at skaffe sig Pas fra deres Hjemlands Myndigheder, kan der af Politimestrene, i København Politidirektøren, efter særlig Bemyndigelse i hvert enkelt Tilfælde fra Justitsministeriet udstedes dansk Hjælpe- eller Fremmedpas, dels til Brug ved Rejser, dels for at sætte de paagældende i Stand til at legitimere sig her i Landet overfor Myndighederne eller private. Hjælpe- eller Fremmedpas forsynes af Rigspolitichefen med Paategning om vedkommendes Opholds- og Arbejdstilladelse, hvilket letter Kontrollen med Fremmedtilsynet. Da det imidlertid maa antages, at der her i Landet — foruden de som tyske eller allierede Flygtninge registrerede Personer — opholder sig et Antal Udlændinge, som hidtil har kunnet unddrage sig Politiets Opmærksomhed, maa Justitsministeriet anse det for paakrævet, at der tilvejebringes Hjemmel til at paabyde, at samtlige herværende Udlændinge, der ikke er i Stand til at skaffe sig Nationalitetspas, skal være i Besiddelse af Hjælpe- eller Fremmedpas eller anden særlig Legitimation og til Stadighed have Passet eller Legitimationen paa sig for derved at lette Politiets Kontrol med Udlændinge, der opholder sig her i Landet.

Til § 13.

Lovens Gyldighed foreslaas begrænset til 31. Marts 1947.